

GALERIA

89

Metallica visita la Fira del Disc a Barcelona

Bea Cabezas

La Fira del Disc de Col·leccionista de Catalunya arribarà aviat a Barcelona.

OPINIO

11

Tots els colors del blau

Francesc Viadel

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Cañis

13

Qui mana a Europa?

Albert Closas

15

El secret de València

Francesc Bayarri

16

Els ginjolers del Capitoli

Martí Domínguez

17

L'incendi del Reichstag

Vicent Esteve

18

Tots dos Berlins

Ramon Barnils

La cimera de gener

J. J. Pérez Benlloch

Guardians de la llibertat

Pau Viciano

19

Egipte a un any de Luxor

Llibert Ferri

Diana no era cap santa

Xàvier Vinader

82

Franco, Pinochet, etc.

Joan Francesc Mira

El vot de la gent gran

La recerca del vot per part dels polítics és tan antiga i tan legítima com la democràcia. Quan s'acosten les votacions, els ciutadans ja estan acostumats a les llargues campanyes pre-electoral, a les promeses, a les inauguracions de tot el que siga inaugurable i a la intensa activitat pública dels polítics. Aquí i a Roma.

En les societats occidentals, a més, la gent gran és destinatària de molts dels cants de sirena electorals, perquè el vot d'aquest sector de la població és cada dia més important. Per exemple, per entendre l'anunci del govern espanyol de respectar els guanys de poder adquisitiu de les pensions —que aquest any hauran tornat a pujar més que la inflació—, s'ha de tenir present que el 1999 serà un any electoral. Hi ha molts motius més, i de pes, perquè el govern no descompte de les pensions la diferència entre l'augment real i l'IPC, però de segur que la por a perdre vots n'és un.

Però si tot això és comprensible i entra dins de la lògica de la política, a voltes hi ha excessos que provo-

quen autèntica vergonya i indignació. Com el 29 d'octubre passat, a la ciutat de València, on la Conselleria de Benestar Social pretenia celebrar una "gran festa" dels jubilats que va degenerar en un lamentable espectacle de màrketing electoral. Centenars d'autocars van traslladar 40.000 jubilats a l'estadi de Mestalla, on hi va haver actuacions musicals i van rebre regals, berenar i material propagandístic de tota mena, amb discurs del president Eduardo Zaplana inclòs. Una "gran festa" que va desbordar l'organització pels problemes de trànsit provocats pels autocars, per les aglomeracions de gent, per les barreres arquitectòniques d'un estadi que no preveu ni croses ni cadires de rodes i pels problemes mèdics imprevistos (?).

La gent gran es mereix respecte, com tots els ciutadans, i els fets del 29 d'octubre no van tenir res a veure amb el respecte. Aquell dia, a València, molta gent va patir vergonya sense haver-ho merescut, perquè una cosa és demanar el vot i una altra és tractar els votants com un ramat.

L'equilibri dels Octubre

La setmana cultural dels 27 Premis Octubre va tornar a València participants procedents de totes les terres de parla catalana, però enguany la proporció de participants del mateix País Valencià va augmentar. Aproximadament, un cinquanta per cent dels inscrits en els quatre congressos que es van celebrar en valencians, i en els debats oberts al públic la proporció va ser encara més elevada. Aquest equilibri, però, no va ser a costa de la representació dels altres Països Catalans, sobretot del Principat de Catalunya, que com en altres anys hi van aportar un gran nombre de participants.

Però a més dels Octubre, la ciutat

va viure uns dies intensos per la coincidència d'altres ofertes culturals en llengua catalana que, totes sumades, van canviar el paisatge de València i una volta més van posar en evidència que el públic de la ciutat sap respondre quan se li fan propostes de qualitat. Per exemple, les representacions teatrals, tant en valencià com en català central, van omplir les sales fins dalt al mateix temps que les aules universitàries acollien centenars d'assistents als debats dels Octubre.

I probablement seria així tot l'any si els valencians tingueren l'oportunitat de demostrar-ho.

(Anàlisi, pag. 15; Informació, pàgs. 39 a 62)